

2

நெய்தல்

கவிதை இதழ்

ஆசிரியர் : முல்லை அமுதன்

அவள்

அவசியம் வருகிறேன்.

அவனும்

வருவதாய் ஒப்புக்கொண்டிருந்தாள்.

ஒடிக்களைத்து..

ஒவ்வொன்றாய்

பார்த்துத் தெரிந்த ரோஜாப்புவை

கைகளில் பெற்றுக்கொண்டு,

அவனுக்குப் பிடித்தமான

பாரதியார் கவிதை

நாலையும்

வாங்கி

நடந்தேன்..

வானம் வசப்பட்டதுவோ?

நாலு மணிக்கு..

நடையை நிறுத்திப் பார்த்தேன்...

திகைப்பு..

அவளா?

இல்லை...இல்லை..

ஓ!

நான் முகநூலில்

பார்த்த பெண் இவள் இல்லை...

முல்லைஅழுதன்

நெய்தல் 2

ஆசிரியர்:

முஸ்லை அழுதன்

கணினிபிடலும்

வடிவமைப்பும்: ஸ்ட்சமி
பதிப்பகம்

படைப்புக்களுக்கும்,

ஆலோசனைக்கும்:

R.Mahendran ,
34 Redriffe Road,
Plaistow, London,
E13 0JX, UK

மின்னஞ்சல்:

Neythal34@gmail.com

படைப்புக்களின்
கருத்துக்களுக்கு
ஆக்கதாரரே பொறுப்பு

05/02/2018

வணக்கம்,

மீண்டுமொரு இதழுடன் சந்திக்கிறோம்.
வாழ்வியல் ஓட்டத்தில் நாமும்
இடிக்கொண்டிருக்கையில் நெய்தல்
தாமதமாகலாம்.

ஆனாலும் தொடர்ந்து வெளிவரும் என்கிற
நம்பிக்கை இருக்கிறது.

சந்தாதரர்கள் இணையவேண்டும்.

விளம்பரதாரர்கள் எமக்கான ஆதரவைத்
தரலாம்.

இன்னும் வாசகர் பரப்பை விரிவுபடுத்த
உதவலாம்.

வேறு என்ன எதிர்பார்ப்பது...

இது விளம்பரங்களை மட்டுமே தாங்கி
வருவதில் உடன்பாடும் இல்லை.

படைப்புக்களை அனுப்புவோர் உங்கள்
படைப்புக்கள் வேறொங்கும் வராமல்
பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

கவிதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து நூலாக்கும்
திட்டமும் உள்ளது.இலைமறைகாயாக
இருக்கும் நல்ல படைப்புக்களை அனுப்பி
உதவங்கள்.மரபுக் கவிதைகள்,அவை
சார்ந்த கட்டுரைகள் விரும்பத்தக்கது.

இன்னும் வரும்..

இணைந்திருப்போம்.

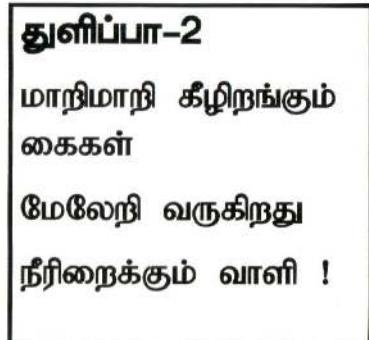
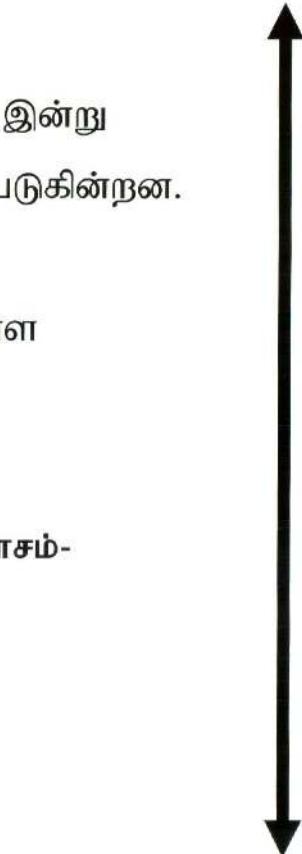
நட்புடன்,

இவண்

முஸ்லை அழுதன்

சுயலூளி நிழல்!

தெருக்களில் சுத்தம் செய்ய இன்று
அரசியல்களங்கள் தேவைப் படுகின்றன.
அவ்வப்போது
சுய தம்பட்டம் செய்து கொள்ள[↑]
சுயலூளி நிழற் படங்களை
சுட்டிகளில்
பதிவிடுகின்றனர். -இல.பிரகாசம்-

எச்சில் நாவுகள்...

சுவை மொட்டுக்கள்
மலராத நாவுகள்
எத்தனை எத்தனையோ...

மலர்ந்த மொட்டுக்கள்
ழுவாய் மணப்பது
தாயின் அலகில் சேமித்த
குஞ்சுகளின் உணவுகள்.

எச்சில் சுரப்பியின்
ஏரத்தில் நனைந்த நாவுகள்
எல்லோர் வாயிலிலும்....

எச்சில் உணவுகளை
எப்போதும் தவிர்க்கும்
எச்சிலின் மிச்சங்கள்.

உணவை விடுத்து
நாவைக் கடித்த அவசரம்
எப்படியும் ஒரு முறை
எல்லோருக்கும்

காவலில் நேர்கிறது.
ரூசி அறியும் நாவுகளின்
சுவை அறிய
ஆவலில் காவல்கள்.

கடி பட்ட நாவுகளின்
கசியும் ரத்தத்தை
சேர்த்தே ரூசித்தன
சுவை மொட்டுக்கள்.

ரத்தக் கறை படிந்த
கடித்த காவலின் பாவங்களை
கழுவிச் சென்றன
எப்போதும் சுரக்கும்
எச்சில் சுரப்பிகள்.....

பல் முளைக்காத பருவத்தில்
பேசப் பழகும் நாவுகளுக்கு
கடி படுவோமென்ற
பயமேதுமில்லை;

பல் விழுந்த வயோதிகத்தில்
பேச விரும்பினாலும்

குளறும் நாவுகளுக்கும்

பயமேதுமில்லை...

இடைப் பட்ட காலத்தில்

நாவுகளை விழுங்க காத்திருந்து
ஏமாந்த வாய்களும்...

வாய்களுக்கு வக்காலத்தாய்
பற்களும்...

பல் துலக்கும் பலருக்கு
நா துலக்கிய நாட்கள்
நினைவில் இல்லை....

பேசாத பற்களை

சுத்தப் படுத்தி

பேசும் நாவுகளை

அதன் போக்கில் ஆடவிடும்.

சிகப்பு நீர் யானையின்

நீள வாயில்

ட்ராகுலா பற்கள்

எப்போதாவது

கோர முகம் காட்டும்..

நாவைக் கடிக்கும் பற்களும்..

கோரப் பற்களை காவலாக்கிய

நாவுகளும்...

இரண்டிற்கும் நீருற்றும்

எச்சில் சுரப்பியும்...

எப்போதும் சுவை அறியக்

காத்திருக்கும்

சுவை மொட்டுக்களும்....

அருகருகே வாழ்வும்

போராட்டமும்....

-காரைக்குடி சாதிக்-

துளிப்பா-3

முரட்டு ரவுடி

புயத்தை இறுக்கிப்
பிடித்தபடி

கயிற்றில் தாயத்து !

துளிப்பா-4

நகர்ந்து செல்கிறது

துணி காயவைக்கும்

கொடியில்

நகர்ந்து செல்கிறது

- மகிழ்நன் மறைக்காடு-

சாக்காடு

இந்த ” நான் ”.... எத்தனை சாக்குகள் சொல்லி
 நிலைப் படுத்திக் கொள்கிறது ..... ,
 தமிர்த்து தனை நிமிர்த்தியபடி
 நீ .....நீ..... என எத்தனை சாட்டுக்கள் சுட்டி
 தனை தப்புவித்துக் கொள்கிறது .....
 நீக்குள் தனை ஓழித்தபடி
 ஈற்றில் அதன் போக்காடே சாக்காடுதான்
 தெரிந்திருந்தும்
 பூச்சாண்டி காட்டுகிறது
 பாவம் .....இந்த ... ”நான் ”.....
 பூச்செண்டுடன் போக்காடு சாக்காடுதான்
 இன்று இருப்பார் நாளை இல்லை
 இன்று போலும் நாளை இல்லை
 இல்லை என்ற சொல்லே பெரும் பாடாய்ப் படுத்துகிறது பெருந் தொல்லை
 உண்டு என்றால் அது உண்டு
 இல்லை என்றால் அது இல்லை

என்னமாய்
 சொல்லி விட்டுப் போனான்
 அந்தக் கவிஞர்
 அதிலென்ன சிறியதாய் இல்லை
 பெரியதாய் இல்லை
 இல்லை என்றால்
 அது இல்லைத் தானே
 இல்லையோ அது
 எதோ ஒன்றை விட்டுப் போகிறதே
 வெற்றிடமா
 அனுந்துகளே இல்லாத
 வெற்றிடமா
 ஏ மனிதா
 சிறிதாய் ஓர் துகள் .....புத்தம் ..புதிதாய்
 செய்து விடேன்
 வெற்றிடம் நிரப்பி இல்லை
 ஆக்க
 அரைத்ததை அரைக்கும்
 மானிடா முடியுமா உண்ணால்
 திஹர் மரணம்
 பலரென நுழைந்து இறுக்கி
 சாத்தியது
 வெடித்த ரணம்
-பிரேமி-

கண்ணதாசனும் அவர் கவிதை வளமும்

இருபதாம் நூற்றாண்டு
தமிழுலகிற்கு தமிழன்னை ஈந்த
உன்னத பரிசுகளில் ” கவியரசர்
கண்ணதாசன் ” எனும் பரிசு
மாபெரும் பரிசாக முன்னைப்பில்
நிற்கிறது . கவியரசர்
கண்ணதாசன் என்றவுடன்
தமிழர்களில் மனங்களில்
நிறைந்திருப்பது அவர் எமக்கு
யாத்தழித்த அங்புத நினைவை
விட்டு நீங்காத் திரைப்படப்
பாடல்களோ !அவர் திரைப்படப்
பாடல்களோடு அவர் ஆக்கிய
அங்புதைக் கவிதைகள்
அவருக்குச் சூட்டப்பட்ட
கவியரசர் எனும் மகுடத்திற்கு
மாண்புமிகு சான்றாக
விளங்குகிறது, கம்பனைப்
படித்தார், கம்பனின் கவிதை
நயத்தை ரசித்தார். அதனுள்
தான் தமிழாய்ப் புகுந்தார்.
வெறும் வகுப்புகள் எட்டுகள்
மட்டுமே கல்வி எனும் ஏணியில்
ஏறியிருந்த அவருக்கு கிடைத்த
தமிழறிவு தமிழன்னை
அவருக்கீந்த வரமேயாகும்.

இக்கட்டுரையில் அவர் யாத்த
கவிதைகளில் சிலவற்றின்

பாங்கான வரிகளையும் அதன்
சிறு விளக்கங்களையும்
இச்சிறியேனின் சிற்றறிவுக்கு
எட்டிய வகையில் கவியரசரைச்
சுவைத்த பாமரனின் வகையில்
எடுத்துப் பார்க்க
விழைகின்றேன். மனிதராய்ப்
பிறப்பெடுத்தோரில்
பெரும்பான்மையோர் தமது
பெருமைகளைப்
பறைசாற்றுவதில் முன்னிற்பர்
ஆனால் தாம் தம் வாழ்வில்
விட்ட தவறுகளையோ அன்றி
வாழ்ந்த வாழ்வின்
பிழைகளையோ
ஏற்றுக்கொள்ளவோ அன்றிச்
சுட்டிக்காட்டவோ மாட்டார்.
ஆனால்
கவியரசரோ இதற்கெல்லாம்
விதிவிலக்காகக் தனது
அனுபவங்களைப் பாடலாக,
கவிதைகளாக, கட்டுரைகளாக
வெளிக்கொணர்வதில் எத்தகைய
தயக்கமும் காட்டவில்லை.
தன்னைத் தாக்குவதின் மூலம்
அடித்தவருக்கு வாழ்வின்
சூட்சுமத்தை விளக்க
முற்பட்டார்.

“நான் மனிதரைப் பாடமாட்டேன்”
என்றோர் கவிதை அதன் ஒரு
பகுதியில்,

“மானிடரைப் பாட
அவர்மாநியதும் ஏசுவதென்

வாடிக்கை யான பதிகம்
 மலையளவு தூக்கி உடன்
 வலிக்கும் வரை தாக்குவதில்
 மனிதரில் நான் தெய்வ மிருகம்”
 என்று பாடுகின்றார். இதன்
 மூலம் அவர் என்ன சொல்ல
 விழைகின்றார். மனிதரையே பாட
 மாட்டேன் என்கிறாரா ? இல்லை
 தான் மனிதரைப் பாடுவேன்
 ஆனால் அவர் தன்னுடைய
 மனதில் தான் அவர் மீது
 கொண்ட மதிப்பை இழக்கும்
 நிலையில் அவர்களைத்
 தாக்கியும் பாடுவேன் என்கிறார்.
 அவர்களைப் புகழும் போது
 அவர்களைத் தூக்கி மலையில்
 உட்கார்த்தி வைக்கிறாராம்
 பின்பு அவர்களைத் தாக்கும்
 போது அம்மலையில் இருந்து
 உருட்டி விடுகிறார் விழும்போது
 அவர்களுக்கு
 வலிக்குமே ! இல்லை
 அவர்களை அவரது இனிய
 தமிழ் பஞ்சமெத்தை போல்
 தாங்கிப் பிடிக்கிறது, தான்
 நல்லவர் என்று நம்பியவர் தனது
 நம்பிக்கைக்கு முரணாக
 நடக்கும் போது விரக்தியின்
 உச்சிக்குத் தள்ளப்படுகிறார்.
 தன் இதய ஒலத்தை
 வெளிப்படுத்தத் தமிழைத்
 தனக்கு உதவியாக்குகிறார்,

“காலக் கணிதம் ” என்றோர்
 கவிதை அதிலே,
 “கவிஞர் யானோர்
 காலக்கணிதம்
 கருப்படு பொருளை உருப்பட
 வைப்பேன்
 இகழ்ந்தால் என்மனம்
 இந்துவிடாது,
 புகழ்ந்தால் என்மனம்
 புஸ்ஸிக்காது” என்கிறார்.
 தன்னுடைய கவிதையின் மூலம்
 காலத்தின் கணிதம் என்கிறார்
 கவியரசர். உள்ளத்தில் ஒரு
 கருப்பொருள் உருக்கொள்கிறது.
 அன்னையின் கருப்பையில்
 உருவாகும் கருவுக்கு
 கை வளர்த்து, கால் வளர்த்து
 முழுக் குழந்தையாக்கி
 பிரசவிக்கும் அன்னையைப்
 போல், அவரது மனதில்
 உருவாகும் கருப்பொருளை ஒரு
 கவிதைத்தாயாக உருப்பட
 வைக்கிறாராம். ஆனால்
 அக்கவிதை அனைவரையும்
 மகிழ்விக்குமா? அதனைப்
 புகழ்வோர் சிலர்
 இருப்பார், இகழ்வோர் சிலர்
 இருப்பார். ஆனால் எமது
 கவியரசர் என்ன அப்
 புகழிலும், இகழ்ச்சியினிலும்
 மதிமயங்கிப் போகிறவரா
 என்ன? இல்லை என்கிறார்

அன்னைத் தமிழின் அழகுக்
கவிதை வரிகளில். மேலும்
என்ன சொல்கிறார்,

“மாறாதிருக்க யான்
வனவிலங்கல்ல!

மாற்றம் என்பது மானிடத்
தத்துவம்!

மாறும் உலகின் மகத்துவம்
அறிவேன்.” என்கிறார்.

தன்னுடைய மறுதலிக்கும்
கருத்துக்களை
நியாயப்படுத்துகிறார். தினமும்
இவ்வுலகம் மாறிக் கொண்டே
யிருக்கிறதே! இந்த மாறும்
உலகில் நான் மட்டும் என்ன
மாறாமல் இருக்க முடியுமா?
அதற்கு என்றுமே தமது
முறைகளை மாற்றாமல் வாழ்ந்து
கொண்டிருக்கும் வனத்து
விலங்கா நான்? என்று கேட்டு,
மாற்றம் என்பது மானிடர்களின்
நியதி இம் மாற்றங்களை உள்
வாங்கிக் கொள்ள
வில்லையானால் வாழ்க்கை
எப்போதும்
கருமுரடானதாகவே இருக்கும்
என்கிறார் கவியரசர்.

வாழ்க்கையில் மனிதன் எடுக்கும்
பல நிலைகள் உலகில்
எத்தகைய யதார்த்தம் மிகக்
நிகழ்வு என்பதனை மிகவும்
அழகாக ஒரு கந்தல் துணியின்

கதை கூறுவது போல
கவிதையில் கூறுகிறார்
பாருங்கள்,

‘கரிசல் காட்டுக் கழனியில் சில
கால்கள் உழுத உழவு - சில
கைகள் கணிந்த கணிவு -
குடிசை

எரிக்கும் விளக்கின் ஒளியைப்
போல

இலைகள் இரண்டு வரவு-அதில்
இயந்கை கலந்த அழகு
பருத்தி என்றாரு செடி
வளர்ந்தது

பருவப் பெண்ணைப் போலே-
அந்தக்

கரிசல் கழனிமேலே - அது
சிரித்த அழகில் காய் வெடித்தது
சின்னக் குழந்தை போலே -
அந்த

வண்ணச் செடியின் மேலே!

ஆகா , பருத்தியின்
பிறப்பினை இதைத் தவிர
யாரால் மிகவும்
எளிமையாக, இலகுவாக
அழகிய தமிழில் விளக்கிட
முடியும் ? ஆமாம்
உழைப்பாளிகளின்
உழைப்பினாலே அந்தப்

பருத்திச் செடியில் காய்
வெடித்துப் பருத்தியின் வரவு
எத்தகைய ஒரு இனியதோர்
வரவு என இயற்கையை
விபரிக்கிறார்.

**“சலவை செய்து வாசம்
போட்டுத்**

தங்கம் போல எடுத்து-பின்
அங்கம் பொலிய உடுத்து-தன்
நிலைமை மாறிக் கிழிந்த பின்பு
நிலத்தில் என்னை விடுத்து-
சென்றார்
நீண்ட கதை முடித்து”

அப்படி வந்த அந்தப் பருத்தி
அழகிய ஆடையாகிப் பின்
கந்தலானதை எப்படி
விபரிக்கிறார் எமது அன்னைத்
தமிழில் பார்த்தீர்களா ?

**“பந்தல் போட்டு மனம் முடித்த
பருவ உடலில் துள்ளி -
வாழ்ந்த**

பழைய கதையைச் சொல்லி -
ஏங்கும்

கந்தல் கதையைக் கேட்ட
பின்பும்

காலம் அறிந்து கொள்வீர்! -
வாழ்வைக்

காவல் காத்துக் கொள்வீர்!”

என்று எடுத்துரைக்கின்றார்..

கந்தல் துணியைப் பற்றி நான்
பாடியது கந்தல் துணியின் கஹ-
தயைக் கூறுவதற்காக மட்டும்
அல்ல, மனிதர்களே இக்
கந்தலுக்கு வரும் நில்லை
உங்களுக்கும் வரலாம். உங்கள்
வாழ்க்கையைப் பாதுகாத்துக்
கொள்ளங்கள் என்று அழகுற
எமக்கு கவிதை வடிவில்
எடுத்துரைக்கிறார். எம்
கவியரசர்..

**“மேனி அழகும் காசு பணமும்
இருக்கும் வரைக்கும் லாபம் -
அதை**

இழந்துவிட்டால் பாபம்! - பின்
ஞானி போலப் பாடவேண்டும்
நாய்களுக்கும் கோபம் -
அதுதான்

நான் படிக்கும் சோகம்”

என்று நயம்பட
எடுத்துரைக்கின்றார் கவிஞர்
இந்த உலகில் கையில் காசு,
பணம் இருக்கும் வரைக்கும்
தான் உலகம் மதிக்கும்
என்பதுனைக் கூறி வாழ்வில்
பொருளீட்ட வேண்டியதன்
அவசியத்தை கவிதை
வாயிலாக எமக்கு நன்கே
புலப்படுத்துகிறார் கவியரசர்.

“கந்தலுக்கும் வாழ்வு வரும்
 காலம் என்று உண்டு! - ஒரு
 கையளவுத் துண்டு! - மேனிப்
 பந்தல் தன்னை முடிக் கொள்ள
 வேண்டும் வேண்டும் என்று -
 ஏழை
 வேண்டி நிற்பான் அன்று
 கோவண்மாய் ஆன போதும்
 கொள்கை எனக்குண்டு -
 மானக்
 கோட்டைக் காப்பதென்று -
 இன்று
 கேவலமாய் ஆன போதும்
 கேள்விக்குறி ஒன்று - பதில்
 கேட்கிறது நின்று” இந்தப்
 பகுதியின் மூலம் என்ன சொல்ல
 விழைக்கிறார் எம் கவிப்
 பெருந்தலைவர் ? எம்மால்
 எந்தப் பயனும் இல்லை என்று
 யாரும் மனம் உடைந்து
 போய்விடக்கூடாது என்கிறார்.
 அதற்கு உவமானமாக
 அக்கந்தலையே மீண்டும்
 எடுக்கிறார் என்றால் பார்த்துக்
 கொள்ளுங்களேன் ! அழகுப்
 பட்டுத் துணியாக இருந்து
 கந்தலான அந்தத் துணி நான்
 கந்தல்தானே என்று தன்னைத்
 தாழ்த்தி விடவில்லை.

மானத்தைக் காக்கக் கட்டிடும்
 கோவண்மாக அங்கு
 பயனளிக்கிறது. ஆமாம் !
 யாரும் எப்போதும்
 தன்னம்பிக்கையை இழந்து
 விடக்கூடாது என்பதை
 அற்புதமான உதாரணத்தோடு
 விளக்கி விடுகிறார் எம் வித்தகக்
 கவிஞர்.
 கவியரசர் கண்ணதாசன்
 திரைப்படப் பாடலாசிரியர்
 மட்டுமல்ல கவிதைக் கோமகன்
 என்பதை அற்புதக்
 கவிதைகளின் மூலம்
 விளக்கியிருக்கிறார்
 கவியரசர்.. முன்று கவிதைகளின்
 சில பகுதிகளின் மூலம் என்
 மனதில் என் கவிதைகளுக்கு
 ஒரு ஆசானாகவும்,
 வழிகாட்டியாகவும் விளங்கும்
 கவியரசர் கண்ணதாசன்
 அவர்களின் கவிதை
 வளத்தை இச்சிறியேனின்
 அறிவுக்கெட்டிய அளவில்
 எடுத்துப் பார்த்தோம்.

- சக்தி சக்திதாசன் -

தாவும் காற்றில்

-சந்திரா மணோகரன் ,சரோடு

கொட்டிய இலைகளுக்குள்
உன்னைத் துழாவும்
எனக்குக் கொழுந்து மனசு !
நீயோ வசந்த நாட்களின்
திட்டவாசலில் பூத்த
வண்ண மலர்களுக்குள்
உறைந்து கிடக்கிறாய் .
குவிந்த தாவரங்களுக்குள்
கீச்சிடும் குயிலின் குரல்
ஒருநாள் தாழ்ந்து
மறைந்து போனாலும் ...
மிஞ்சிய கிளைக்குள்
முறிந்து கிடக்கிறது
என் திட்பம்
பாயும் ஓளியென
விரையும் நதியில்
தவ்வும் சருகாய்
நான் எதற்கு ?
தூரத்து ஏரியில்
தத்தளிக்கும் படகில்
தவிக்கும் தேவதையின்
தளிர்க் கரம்பட்டு
மலராகும் நம்பிக்கையில் .
உள்காயங்கள் ஆறு
உன் தமுதமுக்கும்

கண் வீச்சுப்பட்டால்
கூடவே இன்னொரு
கவலையும் தழும்பும்
அடுத்த கணம்
படரும் உன்
குமின் சிரிப்பு அகன்றதும்
மீண்டும் அப்புண்
கணியுமே !

துளிப்பா-5

வெறுங்கை
முழும் போடுகிறது
மனம் பிறழ்ந்றவன் !

துளிப்பா-6

மணந் திருடன்
வீட்டின் பெயர்
காவேரி இல்லம் !

-மகிழ்நன் மறைக்காடு-

பாரினில் பல முகங்கள் பாராமுகங்களாக

வாழ்க்கையில் வலிகள் சுமந்து திட்டமிட்டு பல வழிகளில் பழிகள் சுமந்தவர் பகையின் பிடியினில் இன்றும் வாழ்பவர் புனர்வாழ்வெனப் புனைபெயரில் உடனிருந்து உயிர் குடிக்கும் கொடிய விடம் திணிக்கப்பட்டவர் நிலை மண்ணுக்கு உரமாக எண்ணிலடங்காதவர் துயரம் இன்றுவரை நீண்டு செல்லும் கதறி அழுபவர்கள் நிலை கண்டிராதவர் கண்துடைப்பாக வெந்தபுண்ணில் வேல் பாய்ச்சும் தோரணையில் அவர் பேச்சிருக்கும் முடிந்ததற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க நினைக்கும் மந்திரத்தின் தந்திரம் தீர்வு கிட்டாதவரை தெருவிலறங்கியவர்களை திரும்பும் படியாக நரம்பற்ற நாவினால் வரம்பு மீறி அவர் பேச்சு இருக்கும் "வாக்கு" வாங்கி நாற்காலி வென்றவர்கள் "வாக்கு" மறந்து காக்க மறந்தனர்

இரண்டு மாதங்கள் கடந்தபின்பும் ஏனென்று கேட்காதவர்கள் இன்று மட்டும் கடையடைத்து என்ன சாதிக்கப்போகின்றார்கள் தேர்தல் ஒன்று வந்து விட்டால் வாக்களிக்கப் பலர் தேவையென நினைத்துச் சேவையில் இறங்கின்றோ

அரசியலுக்காக வளர்க்கப்பட்டு காலம் கணியும் போது கழுத் தறுக்கப்படுபவர்கள் மக்கள் சிக்கல் இல்லாத சீரான ஆட்சிதனை தீர்மானிக்கவேண்டியவர்கள் அரசியல் வஞ்சகரால் பயன்படுத்தப்படுவது என நெஞ்சும் உணர்கையில் நீதி வலுப்பெறும் நமக்காக ஆட்சி அது நிலையாக வலுப்பெறும்.

-தாமரை செல்வராஜா-

கால்கூரை

பசுவின் கால், சகதி பள்ளத்தில்
 சிக்கிக் கொண்டு தவிக்க,
 சுந்றி அச்சச்சோக்களும்,அய்யோக்களும் ...
 நாகரிக கூட்டத்தின் ஒலங்கள் !

கூட்டத்தின் நடுவே ஓருவன்
 சகதியில் கையை விட்டு காலை
 வெளியே எடுத்து விட்டுவிட்டு

கலைந்த திரைசீலையை நீவி சென்றது போல்
 சர்வ சாதராணமாக சென்றான் - சகதியை
 கீழே கிடந்த காகிதத்தில் துடைத்தபடி ..

காகிதம் மணமாய் பறந்தது
 புனிதன் கைபட்ட ஆனந்தத்தில் !
 நாற்றமெடுத்த நாகரிகத்திற்கு நடுவே..

நேய மொழிக்கான அகரவரிசை வடிவமாய் -
 சகதியில், நெடுக பதிந்த அவன் கால்சுவடும்
 அதையொட்டியபடி தொடர்ந்த பசுவின் கால்சுவடும்

- சித்ரா-

தாத்தாவின் நாட்குறிப்பு

ଶିତ୍ରା

எட்டி எட்டி பார்த்துவிட்டு
 ஓடி விடுகிறார்கள் குழந்தைகள் எனில்
 மருமகள் வரவேற்பறையில் இருக்க கூடும் .
 சுற்றில் வரும்
 பெரிய மருத்துவரை போல வந்து
 ”சரி ,வேறஞ்ன ..? “ என
 ஆரம்பிக்கும் பின்னொயிடம் -
 இரண்டு நாளாய் எதிர்வீட்டில்
 புதிதாக குழந்தையொன்று கையசைக்கிறது
 பல்லில் செருகிய ஏதோ
 சாயங்கால வாக்கில் வந்ததும்
 தான் ,தாங்க முடிந்தது - என்றோ
 இலவசம் தருகிறார்கள் ,என்றாலும்
 ”நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்றால் ....”
 என்றோ ஏதாவது சொல்ல முடியுமா ?
 சில்லறையாக தெரிந்தது -
 இறந்து போன உன் உறவினர்கள்
 கனவில் வந்ததாக நீ சொன்ன போது ...
 இப்போது..
 என் கனவில் நீ வருகிறாய்.
 நானைய் யாரிடம் சொல்லவுக்கில்லை .

ನಂಬಿ : ಕೆರ್ನಾ

உள் வெக்கை

- கே.சித்ரா -

தெரிந்த வகையில்
மண்வீடு கட்டி விளையாடினர்கள்
பலத்த காற்று வீச
கலைந்த மண்வீட்டை கண்டு
ஒருகணம் முழித்தாள்
மறுகணம் சிரித்தாள்
மறுபடியும் மண்வீடு கட்டி
சுற்றிசுற்றி விளையாடி சிரித்தார்கள்
மண்வீட்டை மிதித்தும் சிரித்தார்கள் !

குளிர்காற்று ஈரத்தில் சளி பிடிக்குமென
வேகமாக வீட்டிற்குள் இழுத்து சென்றதும்
படபடக்கும் திரைசீலையை பிடித்தவாறே
குழந்தை சொன்னாள் -
'அம்மா, வேர்க்குது ...'

- நன்றி : கீற்று

வள்ளியம்மை என்ற எங்கள் தெய்வம்

ருக்மிணி க. முருகதாசன்

அம்மா இன்று நீயில்லை
இறப்பு இயற்கையானது
உன் இறப்பை பொறுத்துக் கொண்டோம்
ஆனால்
எங்களுக்காய் நீ செய்த தியாகம்
பிரபஞ்சம் போல எல்லையற்றது
அம்மா இயற்பியலில் நீ
எங்களோடு இல்லை
ஆனால்
உன்னோடுதான் வாழ்கிறோம்
உன் நினைவுகளோடு
நீ எங்களுக்கு தாயாகக் கிடைத்தது
எங்களுக்கான வரமம்மா அது
மூளாய் ஆஸ்பத்திரியில் - நான்
நோயற்று உயிருக்கு போராடி
படுத்த படுக்கையாய் கிடந்த போது
முருகா என் பிள்ளையை திருப்பிக் கொடு
வீடு வீடாய் மடிப்பிச்சை எடுத்து
உன் வாசலுக்கு
என் பிள்ளையோடு வருவேன் என வேண்டினாய்
நோயிலிருந்து மீண்ட என்னையும்
அழைத்துக் கொண்டு
”அம்மா மடிப்பிச்சை போடுங்கம்மா”- என்று

ஒவ்வொரு வீட்டுப் படலையிலும் போய்
நின்றாயம்மா

அந்தக் காட்சிகள் என் கண்களை நனைக்கின்றன
அம்மா!

அதை நினைக்கையில்
அடக்க முடியாமல் அழுகை வருகின்றது
இரண்டு சேலைகளையே
தோய்த்து தோய்த்து கட்டிவளம்மா நீ
ஆசை ஆசையாய்

இன்னொரு சேலை வாங்கினாய்
அண்ணனுக்கு பற்றசைக்கு கட்ட
பணமில்லையென்றவுடன் விற்றுக் கொடுத்தவள்
அப்புவின் ஏச்சுக்கும் பேச்சுக்குமிடையில்:
சகிப்புதன்மையின் திருவருவமாய் நின்றாய்
தோட்டத்தில்
தண்ணீர் கட்டி பட்டை பிடித்து இறைத்து
புல்லுப் புடுங்கி.....

அப்புவுடன் இணைந்து ஒய்வில்லாமல் உடை-
ழத்தாய்

அண்ணனுக்கும் எனக்குமாய்
அம்மா

தியாகம் என்ற சொல்லுக்கும் மேலேயம்மா நீ
வள்ளியம்மை என்ற பெயர் கொண்ட
எங்கள் அம்மாவே

நீதானம்மா எங்களை தெய்வமாய் நின்று
வாழ வைக்கிறாய்

தங்கை

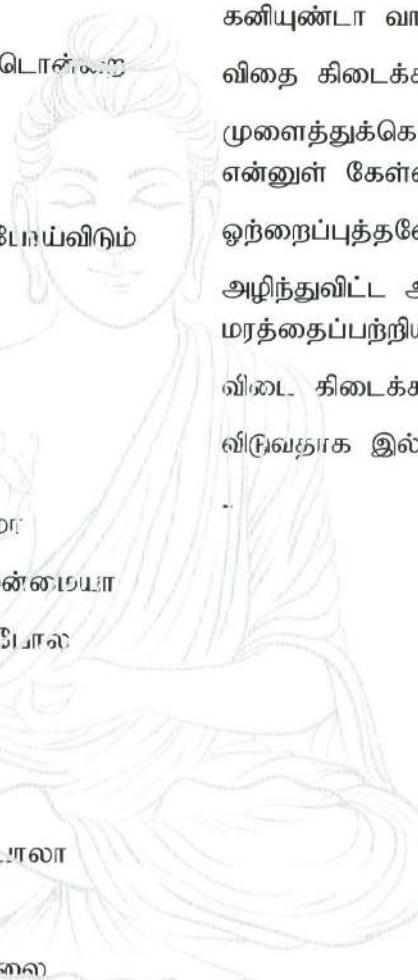
— சே தண்டபாணி தென்றல் ,மல்லிபாளையம்.

எப்பொழுதும்	முன்று குரங்குகளுடன்
முதல் மதிப்பெண்	வீடு திரும்பிக்
பெறும் தங்கையை	கொண்டிருந்தோம்
வீழ்த்த	தின்பண்டங்களுக்கான
பக்கத்து வீட்டு	சண்டையில்
ராகவனும் சேர்ந்து	எப்போதும்
கொண்டான்	வெற்றிபெறும் தங்கை
தேர்வுக்கு ஒரு	கொசுவை
வாரத்துக்கு முந்தி	தோற்கடிக்காததை
பேய் வேடத்துடன்	உ_லக
அவன் பயமுறுத்த...	அதிசயமென்பேன்
அடுத்தநாள் மருத்துவமனையில்	பனிக்காலத்தில்
தங்கைக்கு ஐம்பது	கொஞ்சம் அதிகமாக
ராகவனுக்கு நூறு	கோபச் சாவியை
டிகிரி காய்ச்சல்	தங்கையின் செவியில் திருகுவேன்
தேர்த் திருவிழாவிற்குச்	இதுதான்
சென்றபோது	ஆறிப்போன தேநீரிலிருந்து
குரங்குப் பொம்மை	ஆவியை வர வைக்க
வேண்டுமென்று	சுலபமான வழி
அடம் பிடித்தாய்	மழையை
எனக்கும் சேர்த்து	இருவரும்
நீயே வாங்கிக்கொள்	காகிதக் கப்பல்களால்
என்றென்	படம் பிடிக்கத்
தேர் வலம்	துவங்குவோம்
வந்தபின்	பெரும்பாலும் தங்கை எனக்குக்

குடையாகிப் போவாள்	தங்கைக்கு மிகவும் பிடிக்கும்
திருடர்கள்	அப்போது மட்டும்
ஜாக்கிரதை என்றார்கள்	கண்ணீர்க் கற்களை
எதற்கும் இருக்கட்டும்	வீசிப் பார்ப்பாள்
என்று	பேப்
தங்கையின் புகைப்படத்தை	என்று கூப்பிடும்போது
வாசலில்	தங்கை பிசாக என்கிறாள்
மாட்டி வைத்தேன்	வானிலிருந்து இறங்கிவரும்
வெயிற்கால காலையில்	இரவை பயமுறுத்தத் துவங்குகிறோம்
இரண்டு பேருக்கு	அது பகலுக்குப்
கோயில் பண்டாரம்	பின்னால் சென்று
வேப்பிலை அடித்துக்	ஒளிந்து கொள்கிறது
கொண்டிருந்தார்	பூனைக்குட்டியை
அப்பா	தங்கைக்கு மிகவும்
வாங்கிவரும் சந்தை	பிடிக்கும்
மீன்களை விடவும்	அதற்கு
நான் உயிருடன்	சோறு வைக்க
பிடித்துக் கொடுத்த	மறுத்த எனக்கு
சிறு மீன்களையே	முறைப்பு கிடைக்கும்
தங்கைக்குப் பிடிக்கும்	யோசித்துப்பார்த்தேன்
பிரிந்திருக்கும் பொழுதுகளில்	எல்லாப் பூனைகளும்
எப்போதாவது	மீசை உடையனவே
அந்த நினைவு	
என் மனக்குளத்தில்	
நீந்திச் செல்லும்	
எல்லாப் பழங்களைவிடவும்	
என் கன்னம்	
பழுத்திருப்பதுதான்	

போதிமரம்

போகுமிடமெல்லாம்
 தேடிப்பார்க்கிறேன்
 போதி மரத்தின் சுவடொல்லை
 எங்கோ ஒர் விதை
 வழி தெரியாமல்
 விமுந்திருக்காமலா போய்விடும்
 எப்படியும்
 வளர்த்துப்பார்த்து
 விடவேண்டும்
 நீளமா அகலமா
 அழகா அலங்கோலமா
 புத்தனைப்போல மீண்டுமொ
 இல்லை பூக்களைப்போல
 மென்மைபா
 ஒந்றைப்பனமரா
 ஓய்க்கா இல்லை
 ஸுயியார் ஆலமராங் டூலா
 ஒரு வந்தத்தில்
 வளர்ந்துவிடுமா இல்லை
 நாறு வருடம் தேவைப்படுமா

பூவுண்டா காயுண்டா
 கணியுண்டா வாசம் உண்டா
 விதை கிடைக்காமல்
 முளைத்துக்கொண்டிருக்கிறது
 என்னுள் கேள்விகள் மட்டும்
 ஒந்றைப்புத்தனோடு
 அழிந்துவிட்ட அப்போதி
 மரத்தைப்பற்றிய
 விடை கிடைக்காமல்
 விடுவதாக இல்லை நானும்.....

கெளாந்தி மு சென்னை-

தொழிலாளி

தொழிலாளி வியர்வை விதையில்
 முளைக்கிறான் முதலாளி
 தொழிலாளியை உண்கிறது
 வியர்வை
 தோல் வழி வடிவதற்கென்றே
 தண்ணீர் அருந்துகிறான்
 தொழிலாளி
 வியர்வை நெருப்பில் சமைக்கின்ற
 தொழிலாளி
 வறுமை உண்கிறான்
 தன்னை ஊற்றி ஊற்றி
 பூஞ்செடி வளர்க்கின்ற தொழிலாளி
 வியர்வை
 மாலையாய்க் கழுத்தில் குடுகிறான்
 முதலாளி
 தொழிலாளி வீட்டு அடுப்பில்
 அரிசிப் பானை
 வேகிறது
 வியர்வை நீரில்
 தொழிலாளி இன்றேல்
 பூமி
 பாலை நிலம்
 தொழிலாளி வியர்வையால்
 அதிகரிக்கிறது
 பூமியின் ஆயுள்

வியர்வை உப்பென்பவன்
 முதலாளி
 வியர்வை இனிப்பென்பவன்
 தொழிலாளி
 தொழிலாளிகள் வாழுகின்ற
 ஊர்
 இரவிலும்
 பகல்
 உப்புச் சுவை
 அமுதம் என்பேன் நான்
 உப்பு வியர்வை இனம்
 ஆதலால்
 உழவன் இல்லையென்றால்
 அரசனும் பசியில்தான்
 சாரதி இல்லையென்றால்
 சொகுசு வீதியும்
 பாழ்தான்
 ஒவ்வொரு தொழிலாளியிலும்
 நுகர்கிறேன்
 என் தந்தையின்
 வியர்வை வாசம்

• ராஜகவி ராகில் -

தலைப்பு

சாயந்தர மழைத்தூறவில்
தாய்க்கோழியின்றி
மின்சக்தியில் பொரித்த கோழிக்குஞ்சுகளுக்கு
பேரிலை ஒன்றைக்
குடையாக்கி
மொத்தமாய் நனைந்து கொண்டிருக்கிறாள்
ஒரு சிறுமி!

“நனையாதே காய்ச்சல் வரும்“
என்ற அம்மாவின் குரலை
அசட்டை செய்தபாட....

“எனக்கு நீயிருக்கேம்மா
பார்த்துக்க
இதுங்களுக்கு யார் இருக்கா“
என்கிறாள்

அம்மாவின் சேலைத்தலைப்பு
எல்லாருக்கும் குடையாகியது!

-மகிழினி காந்தன்-

நவம்பரிலே வீசுகின்றாய் காற்றாய் நின்றே!

இரா.சம்பந்தன்

இநகுகொடு மயிலென்றால் கொடுத்தி டாது
இழுத்துவைத்து அறுத்திடனும் என்ற எண்ணம்
பிறகுவந்த தமிழினத்தில் இருந்த தாலே
பிரபாவே எங்களுக்குத் தலைவன் ஆனாய்!
உறவுகொண்ட தென்னகமும் ஈழ நாடும்
உதிக்கிறது தமிழிழம் என்று நின்றோம்
துறவுகொண்டு ஓடியவர் போக மீதித்
துணிந்தவர்கள் உன்பின்னால் நின்றார் தம்பி!

இனவனர்வு மிகுந்தவர்கள் இருந்த மட்டும்
எத்தனையோ வெற்றிகளை நீடியும் கண்டாய்!
கனவுகளை மென்மேலும் வளர்த்த நாங்கள்
களாங்களிலே அஞ்சாமல் வென்றும் வந்தோம்!
மனவனர்வில் வாழ்வியலில் புலிகள் ஒன்றே
மானத்தின் உறைவிடமாய்த் தமிழர் கண்டார்!
தனவரவில் ஆயுதத்தில் தமிழர் தேசம்
தலைசிறந்து விளங்கியதே தலைவன் உன்னால்!

ஏற்றபெரும் பொறுப்பினுக்கு இயன்ற மட்டும்
 எல்லாமே செய்தவன்றீ ஆனால் தம்பி
 காற்றடிக்கும் திசையிலே மட்டும் தானே
 காற்றாடி திரும்பிவிடும் அதனால் தானே
 நாற்றேனநீ வளர்த்தசில பயிர்கள் கூட
 நரியாகி உணவிட்டு ஓடி இன்றோ
 கூற்றுவனின் கைகளிலே நீயும் சிக்க
 கொண்டாட்டம் செய்கிறது ஈழ நாட்டில்!

பிள்ளைகளும் மனைவியுடன் வெளிநா டொன்றில்
 பெரும்பணத்தில் இருக்கின்றார் என்றே சொன்னார்
 கள்ளரவர் நீகூடக் கடைசி நேரம்
 களம்விட்டு ஓடிவிட்டாய் என்றும் சொன்னார்
 முள்நடுவே உறங்கியவுன் வாழ்வை அந்த
 முள்ளிவயல் வாய்காலில் முடித்துக் கொண்டு
 எள்ளிநகை யாடுகின்றாய் அவரைப் பார்த்து
 எங்கொளிந்தும் போவில்லை என்று வீழ்ந்தே!

தொன்றியதும் வாழ்ந்ததுவும் வீழ்ச்சி கண்டு
 துடைத்தெறியப் பட்டதுவும் புறத்தில் ஆமாமாம்
 ஆன்றமன உணர்வுகளில் ஐயா உன்னை
 அழித்தெறிய முடியாதே தமிழர் வாழ்வில்
 ஊன்றியவுன் நினைவுகளை உணர்வை இன்றும்
 உள்ளத்தில் சுமக்கின்ற இனத்துக் கென்றும்
 நான்பிறந்து வருகின்றேன் விரைவில் என்றே

தோன்றட்டும் தோற்றுப்போகாத வரலாறுகள்

நீதி சாகாத நாள்களில் இருந்த
நிம்மதி
இன்றில்லை.

அச்ச உணர்வுகள்
அடியொடு
பெயர்க்கப்பட்டு விட்டதான்
உயர்மட்ட
பேச்சுக்களுக்கு நடுவில்
வலம் வருகின்றன இப்போது
வாள் வீச்சு க்கள்
வக்கிர உணர்வுகளைச் சுமந்தபடி...

மீண்டும்
நீதி சாகாத
அந்த நாள்கள் வேண்டும்.
தோற்றுப்போகாத வரலாறுகள்
தோன்றட்டும்
மீண்டுமொருமுறை
உயிரொடு எஞ்சியிருப்பவர்களின்
நிம்மதிக்காக!
அலைக்ஸ்பரந்தாமன், புதுக்குடியிருப்பு-

என்னைப்போல் புலத்துயரில் நிலத்தை நோக்கி...

ந. கிருஷ்ணசிங்கம்.

கணைளமு கடல்தாண்டி வினையிது எனவந்து
துணைமக்களோடு வாழ்ந்தாலும் - மனமிங்கு
தனியே தாயகத்தை எண்ணித் தவித்திருக்க
பனிக்குளிரில்.. போர்வைக்குள் புரஞ்சின்றேன்.

வெயில்விரிந்த அயலில் வேகநடை போட்டு
உயிரனைய நண்பர் உறவினர்கள் - என்று
துயிலாத துரிதத்தோடு தொய்யாது வாழ்ந்த
சேயினன் தாய்நிலத்தை சிந்தித்தே நோவேன்!

அருந்தவ மொழியை விருந்தெனவே அருந்தித்
திருந்துறப் பயின்று எழுதிப்பேசி _ கருதியவாறு
பொருந்து பட்டறிவால் படைத்தவை விட்டுவந்து
பருதிவான் தெரியாத பிழர்நிலத்தில் உருகிடவோ?

அடுத்தவீட்டில் இருப்பவன் குட்டையா நெடுவலா
கடும்சிவப்பா பொதுநிறமா கறுவலா _ என்றிங்கே
இடுகுறியும் அறியாது இணைந்ததொரு கட்டிடத்தில்

போரின் பேரழிவில் பொரிகுண்டின் இடை நின்று,
நேரிலாத் துளிவோடு கூனாத நெறியோடு _ அங்கே,
நேராடிய தோழரோடு நெடிதுநிமிர்ந்து பணிபுரிந்து
வையிரித்த மனத்தோடு வாழ்ந்ததை என்னுகிறேன்!

மிடல்நுளையா மொழிகற்றும் தடதடத்து வாயால்
சுடர்முகம் சுருங்கிடவே, சூழலில் _ கருகிநானும்
தடமிழுந்து தவித்துமே.. அவ்மொழியில் உரையாடி
இடர்பட்டு வெளியே இழிநகைப்பில் வீழ்ந்திடுவேன்.

கண்ணின் மூடலிலே காணுகின்ற கனவினிலே
என்னுயிரோடு ஊறிய என்றினிய _ தாய்நாட்டை
புண்ணின் வேதனையோடு புலம்கிடந்து உன்னி
கண்பெருகி நீர்வடிக்கும் காதலன் ஆகிவிட்டேன்!

ஈண்டு நான் இங்கிருந்து இன்னுயிர் இழக்கினும்
மீண்டும் வந்து மேனியெடுத்து _ தாய்மண்ணைத்
தீண்டிப் பிறப்பேன் என்ற பெருவரம் தருகவென்றே
யாண்டும் இயற்கையை வேண்டியே வாழுகின்றேன்!

தமிழின் நவீனத்துவம்

பிரமிள்

1.

படைப்பாளியின் முன் இன்று, கவிதை,
உரைநடை இரண்டிலும் இருந்து
பிரச்சனைகள் பிறந்துநிற்கின்றன.

தமிழ் மொழிப்பிரயோகம் பற்றிய
பிரச்சனையை எடுத்தால், இதைத்
தொடருமயந்திக்கிற நான், 1957 அளவில்
ஒரு சிறிது காலம், “தனித்தமிழில்,
அதாவது பிறமொழிச் சொற்கள்
கலக்காத தமிழில் எழுதுவதே சிறப்பு,”
என்ற கொள்கையைச்
சார்ந்து இருந்தவன் என்பதை, இங்கே
மனம்விட்டுச் சொல்லிவிடவேண்டும்.
இந்த எனது சார்பைச் சிதறடித்தவை,
புதுமைப்பித்தனது இலக்கியமும்
சிந்தனைக் கட்டுரைகளும்தான்.

பாலை, வெறும் சொற்களில் மட்டும்
தங்கி நிற்கிற ஒன்றல்ல. சொற்கள்
தம்முடைய ஸ்தால நிலையில், வெறும்
சப்தம்தான். அவற்றுக்குக் கிடைக்கும்
அர்த்தம், அவற்றை உபயோக்கிற
ஒப்புதல்களை இயல்புடூத்துதல்
ஆகும். ஒரே சப்தம், ஒரு மொழியில்
பெறும் பொருள் வழக்கை இன்னொரு
மொழியில் கொள்வதில்லை.

இதனால்தான், இயல்பான ஒப்புதல்
என்பது ‘வழங்கப் படுதல்’ என்ற
நிலைமைக்கு சார்பாகி, ‘வழக்கொழிந்த
சொற்கள்’ என்று ஒரு பகுதியை
பிரத்துவிடுகிறது. இதன்
தவிர்க்கமுடியாமையை ஏற்காத

உள்ளங்கள், உயிர்த்
தன்மையற்றதாகவே இருக்கும்.
உபயோகம்தான் மொழியின் இயக்கம்
உயிர் என்று கொள்ளும்போது,
வலிந்து ஏங்கும் உபயோகத்தை
அல்ல, இயக்கத்தின் இயற்கை
ஏந்திவரும் உபயோகத்தையே நாம்
ஏற்கவேண்டும். வழக்கொழிந்த
சொற்கள், இந்த இயக்கத்தின்
இயற்கையினின்றும் பின்தங்கிலிட்டவை.
இதனாலேயே, பழந்தமிழ்ச் சொற்களை
மீண்டும் உபயோகிப்பதென்ற
தனித்தமிழ்
இயக்கம், இயற்கைத்தன்மையோ உயிரோ
அற்று, நவீன் அனுபவங்களையும்
சந்திக்க இயலாமல் நின்றுவிடுகிறது.

இயக்கத்தின் இயற்கை மூலம்
ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதால், பிறமொழிச்
சொற்கள் இன்றைய தமிழில்,
நவீனமான விஷயங்களையும்
அனுபவங்களையும் சொல்ல
உதவுகின்றன. தமிழின் நவீன
அதாவது இன்றைய காலத்திய உ-
படைப்பியக்கம், வழக்கொழிந்த
சொற்கள் மூலம் அல்ல, இயங்கும்
சொற்களின் மூலமாக மட்டுமே
சாத்யமாகி இருக்கிறது.

மொழியின் ஸ்தாலமான சொற்களின்
விஷயத்தில் ‘தூய்மை’
பாராட்டியவர்கள், சிந்தனை, அனுபவம்
என்பவற்றால் உந்தப்படவில்லை.
இவர்களது எழுத்துக்களில்,
பழம்பெருமை, பொதுப் புத்தியை
மீறாத ஒழுக்கவியல், இவற்றை
‘அழகாக்’ கூறுவதாக எண்ணிக்
கையாளப்பட்ட சொல்ஜோடனை
ஆகியவைதாம் இருந்தன் இருக்கின்றன.
இவர்களது சமகாலத்திய சிருஷ்டி
கர்த்தாக்களிடமோ, வாழ்வின்

உண்மைத்தன்மைகளும் சமூகவர்ம்புகள், ஒழுக்கங்கள், நீதி அநீதிகள் ஆகியவற்றை அனுபவஶாத்யத்தின் தளத்தில் நிறுத்திச்செய்கிற விசாரணைகளும், இவற்றை எந்தவிதமான உள்ளம் சந்திக்கிறதோ, அதன் பாத்திய இயல்புக்கு ஏற்ற மொழிப் பிரயோகத்தில் எழுதப்பட்டன. ‘கருத்தைப் பிரதானமாக வைத்துப் புதுமைப்பித்தன் எழுதியவை, இந்தவகை இயக்கத்தின் சிகரமாகும். புதுமைப்பித்தனின் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களது தமிழ், இதனாலேயே ஜீவத்துடிப்புள்ள தமிழ் என்று ஆகிறது. இன்னொருபுறம், பரவலான வாசகத் தேவைகளையும் வியாபாரத்தையும் இலக்காக்கி, ‘கல்கி’ ரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்றோர் எழுதியவை, ஆழமற்ற சில்லரைத்தளம் ஒன்றில் தமிழ் எழுத்தைச் செயல்பட்டவைத்துள்ளன. இதை, பத்திரிகை ஒன்றில் தமிழ் என்ற அதன் உடனடிப் பரிவர்த்தனைக்காக ஏற்றுக்கொள்ளும்போதே, இதன் இயல்பான வெகு ஐந்த்தன்மையை இலக்கிய இயக்கத்து ன் தன்மைகளிலிருந்து பிரித்துக் கண்டுகொள்ள வேண்டும்.

உணர்ச்சிவளியிட்டைப்
பொறுத்தவரையில்கூட, தனித்தமிழ், சிருஷ்டி, வியாபாரம் என்ற முன்றுதளங்களும் கூத்தமாகப் பிரந்துவிற்கின்றன. தனித்தமிழ் இயக்கத்தில் அரசியலின் பார்த்தன்மையும், சிருஷ்டி இயக்கத்தில் முதிர்ந்து புதுமைப்பட்ட செம்மையும், வியாபார எழுத்தில் கவர்ச்சித்தன்மையும், உணர்ச்சி வெளியிட்டை

நிர்ணயித்துள்ளன. ஒருவகையில், உணர்ச்சி வெளியிட்டுத் தளத்திலேயே முதன்மையாக இந்த மூன்று தமிழ்களின் குணங்களும் பினங்க ஆரம்பித்து, அனுபவம், சிந்தனை ஆகிய துறைகளில் இந்தப் பினக்கு இவற்றிடையே நீடிக்கிறது என்றும் கூறலாம்.

2

எழுத்து : நீர்.16 (ஏப்ரல் 1960) தாங்கிவந்த, எனது முதலாவது கட்டுரையான ‘சொல்லும் நடையும்’ பெற்றுள்ள புனர்வடிவம்தான் மேலுள்ள பகுதி. மூலத்திலுள்ள எந்த அபிப்ராயத்திலுமிருந்து மாறுபட்டவை, இந்த புனர்வடிவில் இல்லை. ஆனால், பிரயோகங்களின் கூர்மையும் ஒரிரு விளக்கங்களும், முழுமொத்தமான கட்டுரையின் கருக்கமுாக இந்த வடிவம் பிறந்துள்ளது.

மேற்படி கட்டுரையின் பார்வைகள், ஒரு நவீன உணர்விலிருந்து பிறந்தவை. இந்த உணர்வு என்னிடத்தே தோன்றுவதற்கு, புதுமைப்பித்தனது எழுத்துக்கள்தான் மூலகாரணம். ஆங்கிலத்தின் வழி, பழைமை புதுமை என்ற பாகுபாடு அற்று இருந்த எனது வாசக சுடுபாட்டுக்கு ஒரு விமர்சனநோக்கக்கூத் தருமளவு, புதுமைப்பித்தனது படைப்புகள் எனது இளம் உள்ளத்தைப் பாதித்தன. கல்கியின் ‘பிரமாண்டமான’ சரித்திர நாவல்களினால் சிருஷ்டிக்க இயலா திருந்த ஒரு நிதர்சனத்தை, ‘சில்பியின் நகரம்’ என்ற சிறுகதையில் புதுமைப்பித்தன் சிருஷ்டித்ததை உணர்ந்தபோது ஏற்பட்ட விழிப்பு அது. அதாவது, இந்த விருப்பை எனக்கு

விமர்சனம் அல்ல, ஒரு படைப்பு ஏற்படுத்திற்று. அதுவரை வெறும் வாசிப்பாக இருந்த சடுபாட்டினாலே, வெறும் சப்தக்குவியலினுள் உந்த இசையின் குரலை, தனித்து உணரும் சுரணையாக ஏற்பட்ட விழிப்பு அது.

இன்று மேற்படி கட்டுரைக்குப் பிற்சேர்க்கையாக, தமிழகத்தின் நேரடி அனுபவங்கள் சில ஏற்படுத்திய பார்வைகளைத் தரவேண்டியுள்ளது.

‘தனித்தமிழ் இயக்கம்’ என்பது, தமிழ்ப்பழையையினை வழிபடும் அரசியல்வகைதான் இது, வெறும் மொழி சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனை அல்ல. பகிரங்கத்திலும் எழுத்திலும், மழுப்பலாகச் சுந்தி வளைத்து, ‘தமிழில் என்ன இருக்கிறது?’ என்றும் மறைவாகத் தமக்குள்ளே ‘தமிழ் கிமிழ்’ என்றும் பரிகளிக்கும் சமஸ்கிருத மனோபாவங்களுக்கு

எதிரான இயக்கமே, ‘தனித்தமிழ்’ இயக்கம். இந்தப் பழிப்பின் அடியில்கூட, மொழியறிவோ அறிவு வேட்கையோ கிடையாது.

நான் மேலே, ‘சமஸ்கிருத மனோபாவம்’ என்று கூறியுள்ளது, உபசாரப் பிரயோகமே யன்றி வித்வத்தினைக் குறிப்பிட்டல்ல. அதாவது, ‘தமிழைவிட சமஸ்கிருதம் சிறந்தது’ என்ற மனோபாவத்தையே, அவ்விதம் குறிக்கிறேன்.

தமிழ்ப் பழைய வழிபாடு எவ்வளவுக்குப் பாமரமானதோ, அவ்வளவு பாமரத்தனம்தான் மேலுள்ள வகையான சமஸ்கிருத மனோபாவமும். இரண்டுமே, இந்தியத்தின் சாபக்கோடான ஜாதியத்தில் வேருண்டிப் பிறந்தவை.

எனது உணர்வின் நவீனத்துவம், இத்தகைய விஷ நிலத்திலிருந்து விளைந்த ஒன்றால்ல. இந்த விஷத்தில் விளைச்சல்களுக்கு, நான் ‘தனித்தமிழ்’ இயக்கத்தை விமர்சித்த பார்வை உபயோகமாகிவிட, இதனால் இடமற்றுவிடுகிறது. எனது முன்னோடியான புதுமைப்பித்தனைப்

பொறுத்தும், இதையே கண்டுகொள்ள வேண்டும். சமஸ்கிருத சநாதனத்துக்கு ‘உபயோகமாகாத’ ஒரு வெளிப்படையான தீவிர நிலையாக, என் நேர்ப்பேச்க்ககள் தென்பட்டுள்ளன. விளைவு? என்னைப் போன்றோருடன் இணங்கித் தமிழ்ப் பழையைவாதிகளை மறுத்த நவீனவாதிகள், உண்மையில் நவீனத்தோல்போர்த்த சநாதன நரிகள் என அம்பலமாகியுள்ளனமை. இதன் விபரங்களைப் பல கட்டுரைகளில் சர்ச்சித்துள்ளேன். இங்கே நாம் வேறு பரிமாணங்களைக் கவனிப்போம்.

3

ஒரு மொழியின் சிறப்பு, அதன் உபயோகத்தைச் சார்ந்தது. கிரீஸின் பரிபாலான காலத்தைத் தொடர்ந்த ரோம சாம்ராஜ்யத்தில், கிரீஸின் மொழியான கிரேக்கம்தான் உயர்ந்ததாக கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கணிப்பைப் புறம்தள்ளியவர்கள் ரோயின் லத்தீன் கவிஞர்கள், நாடக-ாசிரியர்கள். தொடர்ந்து ஐரோப்பாவில் பேக்கனின் காலம்வரை, லத்தீன் உயர்ந்த உபயோகங்களைப் பெற்றுள்ளது. ஐரோப்பிய மறுமலர்ச்சிக்காலத்தில், லத்தீனையன்றிச் சுயமொழியையே, சிருஷ்டிகளுக்கும் இதர படைப்புகளுக்கும் உபயோகிக்கிற

விழிப்பு ஏற்படலாயிற்று. இதன் அடிப்படை, சுய அனுபவத்தை தர்சனத்தை தனது மன இயக்கத்துடன் நெருங்கித் துடிக்கிற ஒரு சுயமொழியில் தரும் இயங்கையாகும். ஆங்கிலத்தை, பிரெஞ்சை, ஜெர்மனை, ரஷ்யனைவிட லத்தீன் உயர்வானது என்றோ, லத்தீனைவிட கிரிக் உயர்ந்தது என்றோ, ஐரோப்பிய நகரங்களின் வாடகை ரூம்களில், லத்தீனியப் பூனூல், கிரேக்கப் பூனூல் அணிந்த சநாதனிகள் பேசிக்கொண்டு காலம்கழிப்பதை நாம் காணமுடியாது. ஆனால், “தமிழைவிடச் சமஸ்கிருதம் உயர்ந்தது. தமிழ் காட்டுமிராண்டி பாலை என்று அவங்க பெரியாரே சொல்கிறாரே!” என்று கதை அளக்கும் ‘நவீன் சநாதனிகளை’ நான் கண்டிருக்கிறேன் – நமது பாரதத்துச் சென்னை நகர் வாடகை ரூம்களில். இவர்களனு குழுக்கள், ‘நவீன்’ இலக்கிய இயக்கங்களாகக்கூட முனைப்புப் பெற்றுள்ளன. இத்தகையோருக்கு, நான் சில சமயங்களில் நேரில் தந்த மறுப்பு உட்பட்ட வாதங்கள், இங்கே பதிவு பெறுவது அவசியம்.

ஒரு மொழியைவிட இன்னொரு மொழி உயர்வானது என்று கூறுவதைவிட மொழிகளின் உபயோக சாத்யத்தைப் பற்றிப் பேசுவதே பொருந்தும். தமிழ் இன்றைய மொழி. அதாவது, நான் தமிழ் பழமைவாதத்தை நிராகரித்துக் கூறுவது இது. இன்றைய மொழி எனும்போது, அது பழந்தமிழாக அன்றி, சமஸ்கிருதம் போன்ற ஒரு மொழியின் சொற்களைக்கூட ஜீரணித்துத் தமிழாக இயங்குகிறது என்பதையே அர்த்தம் கொள்கிறேன். இந்த ஜீரணிப்புக்கு ஏற்றவகையாக, தனது

பிரயோகக் காட்டுமானங்களைப் புதுப்பித்து நிற்கிற உரம் தமிழுக்கு இருக்கிறது சமஸ்கிருதத்துக்கு இல்லை. உதாரணமாக, அது இன்றைய அனுபவங்களைச் சரளமாகப் பரிவர்த்தனை செய்யக்கூடிய இயங்கை வளர்ச்சியை சமஸ்கிருதம் அடையவில்லை. ‘அல்ல, அதை இன்றைய உபயோகத்துக்குக் கொண்டு வரலாம்,’ என்று வாதித்தால், அது தமிழ்ப் பழமைவாதத்திலிருந்து வேறுபட்ட ஒன்றாகாது. அத்தகைய வாதத்தை, மேலுள்ள என் முதல் காட்டுரையே மறுக்கிறது.

தமிழைக் ‘காட்டுமிராண்டி பாலை’ என்று கூறிய பெரியார், கடுமையான ஆனால் கூர்மையற்ற ஒரு முரட்டு சுயமறுப்பை வெளியிட்டுள்ளார். அதாவது, அவரது கூற்றை ஒரு பொருட்டாக நாம் ஏற்கக்கூடிய ஒரே தளம் அதுதான். இந்த சுயமறுப்பின் விளைவாக, தமிழ் நவீனத்துவம் பெற்று வளர்வேண்டும் என்ற வற்புபூத்தலே பிறக்கலாம். ‘தமிழைவிட சமஸ்கிருதம் நவீனமானது,’ என்பதுக்கு அவரது கூற்று ஆதாரமாகாது. மேலும், சமஸ்கிருதத் தைப் பழந்தமிழுடன் ஒப்பிடும்போதுகூட, ‘சுறையைவெனந் -ஆன குணங்களையே அது காட்டுகிறது எனகின்றனர் மொழியியலாளர்கள். ‘பிரிமிடிவ்’ என்பது ‘காட்டுமிராண்டி’ என்றாகாது என, நாம் இங்கே கண்டுகொள்ள வேண்டும். ‘நவீனச் சாயல்பெறாத ஆரம்பநிலை’ என்பதே ‘பிரிமிடிவ்’. ‘தமிழ் அல்ல, சமஸ்கிருதமே காட்டுமிராண்டி பாலை,’ என நான், பிதற்றலுக்கு எதிர்பிதற்றல் எழுப்புவதாக தொனிக்கக்கூடாது என்று, இந்த விளக்கத்தைத் தருகிறேன்.

‘பிரிமிடிவ்’ மொழிகளுள் சமஸ்கிருதம் மட்டுமல்ல, கிரேக்கமும் அடங்கும். எவ்வளவுக்கு ஒரு மொழி ‘பிரிமிடிவ்’ என்பது, எவ்வளவுக்கு அதன் இலக்கணம் சிக்கலானது என்பதையே பொறுத்தது. இலக்கணம் சிக்கலாக இருப்பது என்பதே ஒரு மொழியின் சிறப்பு என்ற வாதத்தின் அர்த்தமின்மையும், இங்கே குறிப்பிடப்பட வேண்டும். தெளிவுடனும் பரிமாண விஸ்தரணைத் துடனும், உடனடியாக ஒரு நவீன விஷயத்தைக் கூறும் குணம்தான் சிறப்பு. இலக்கணம் சிக்கலாக இருப்பது, இந்நிலைக்கு உதவாது.

பிரிமிடிவ் மொழிகளின் இலக்கணச் சிக்கலுக்கு, ஒருமை, இருமை பன்மை என்ற அம்சம் ஒருபுறம் அல்திணையில், நவீனமொழிகள் கொள்ளும் மேலை ஜ நாந்காவிகள்கூட ஆண், பெண் பால்களில் அடங்குவது மறுபற்முராக, பல்வேறு பிரச்சனைகள் பிறக்கின்றன. இவ்வகையில், தமிழ் நவீனமான மொழியாகவே கணிக்கப்படலாகும்.

சமஸ்கிருதத்தைக் கற்பது மனஆழத்தைத்தரும் என்றுகூட ஒரு வாதம். ஒரு சில மாதங்களின் முன்பு, வாரணாசியில் சமஸ்கிருத வித்வானாகிய ஒரு ஜெயில் அதிகாரி, தனது கண்காணிப்பின் கீழ்வந்த சிறு குற்றவாளிகள் மீது, சட்டத்தையும் மனிதத்தனத்தையும் மீறிய குருரங்களைக்காட்டி உடல் ஊனம் உண்டாக்கிய செய்தி, மேற்படி வாதத்துக்கு முரணாகவே நிற்கிறது. மன ஆழம், நவீன மான மதிப்பீடுகளையும் அவற்றை ஏற்கக்கூடிய விசாலமான உள்ளத்தையும் பொறுத்ததாகும்.

கற்கும் மொழியினின்றும் பிறிதான ஒரு பண்பு இது. சமஸ்கிருதமோ ஆங்கிலமோ என்ன, சுயமான தமிழக்கூடப் படிக்கக்கற்றிராத ‘பாரமான்’ ஒரு கிழவியை நான் நேரில் அறிவேன். அவள், சமஸ்கிருத வித்வா னாகப்பட்ட ஜெயில் வார்டனிலிருந்து ‘நவீன சநாதன தமிழ் இலக்கிய ஜாம்பவான்கள்’வரை, எவரும் தீர்வுகாணாத அகப் பிரச்சனையைத் தீர்த்துப் பெருநிலையை எய்தியவள். எனவே, மொழியை உள்ளத்தின் பண்புடன் இணைக்கும் வாதங்கள், வக்ரமான அரசியல் மனோபாவங்களையே வெளியிடுவதைகும்.இதற்கு அடுத்ததாக, ‘தமிழில் என்ன இருக்கிறது?’ என்ற கேள்வியை எடுத்துக் கொள்ளலாம். இது மிகமிக வக்ரமான ஒரு கேள்வி. ஜாதீய இனர்தியான மரபுகளை அநுசரிக்காத, இயல்பான வெளியீட்டியக்கத்தினால் பெற்ற பொக்கிஷங்கள் தமிழில் உள்ளன. சமஸ்கிருதத்தின் பொக்கிஷங்கள் பெருமளவுக்கு, ரகச்யக் கல்வி முறைகளினாலேயே பரிபாலிக்கப்பட்டவை. வானவியல், கணிதம் முதலிய அறிவியல் கல்விகள் இவ்வகையில் சமஸ்கிருதத்தின் எல்லையினுள்ளேயே நிகழ்ந்துள்ளன. அன்றைய கல்வி, மரபுகளின் வக்ரமான பட்டினதைப்படி முறைகளினால் நிர்ணயிக்கப்பட்டு, பிறமொழி மாணவர்களும் சமஸ்கிருதத்திலேயே இவற்றை கற்றுவிளார்கள். சுயமொழிகளில் அந்த இயல்களைப் பெயர்த்து அளிக்கும் அளவுக்கு, இந்திய மக்களிடையே, ஜீரோப்பாவில் நிகழ்ந்தது போன்ற விழிப்பு ஏற்படவில்லை. இதற்கும் காரணம்,

சமஸ்கிருத கேந்திரத்தின் சநாதன ஆதிக்கம் தான். இவ்வளவு கீழ்த்தரமான ஒரு சரித்திரப் பின்னணியை மழுப்பியபடி, “தமிழில் என்ன இருக்கிறது?” என்றும் கேட்கிற மனோபாவம், எவ்வளவு வக்ரமானது!

“தமிழ்மூலையினால் மேற்படி இயல்களைத் தமிழிலேயே உருவாக்க முடியவில்லையே?” என்று கேட்பதும், இதே வகையான மழுப்பவின் முனைப்புத்தான். ஏனெனில், எந்த ஒரு விஞ்ஞானத்துறையும் ஒரே மொழியின் விளைவல்ல. சமஸ்கிருதம் கூட, தனது அறிவியலை, பாபிலோன், எகிப்து, கிரீஸ் ஆகிய நாடுகளுடன் ஏற்பட்ட தொடர்புகள் மூலமே பெற்றிருக்கிறது. மேலும், ‘தமிழ் மூலைகள்’ சிருஷ்டத்துள்ள பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில், அந்த இலக்கியகர்த்தாக்களது அறிவியல் கல்வி நூனம் பிரதிபலிக்கவே செய்கிறது. அத்தகையவர்கள், சமஸ்கிருதத்தின் வழி அறிவியல் ஆக்கவேலைகளிலும் இயங்கியிருக்கக்கூடிய ‘தமிழ்மூலை’கள்தாம்.

“தமிழ் வெறும் வழிபாட்டு (ஹரடவ) மொழி, கலாச்சார (ஹரடவரசந) மொழியல்ல” என்று, ஒரு நவீன சநாதன இலக்கிய ஜாம்பவான், எனக்குத் தெரிந்த ஒருவரிடம் கூறியதை எடுத்தால், இது என்ன சங்கதி என்றே புரியவில்லை. உண்மையில், சகலவிதமான வழிபாட்டு முறைகளுக்கும் உபயோகமாவது சமஸ்கிருதம்தான் என்பது, மூட்கள்கூட அறிந்த விஷயம். தமிழில் தேவார பாராயணங்கள் மட்டுமே இருக்கின்றன என்ற நூனகுண்ணத் திலிருந்து

வேண்டுமானால், மேற்படி ஜாம்பவானின் கருத்து தோன்றியிருக்கக்கூடும். மற்றபடி, சமஸ்கிருதம், தமிழ் இரண்டுமே கலாச்சாரமொழிகள்தாம். இதற்கு வாதங்கள் ஏதும் வேண்டியதில்லை.

“ஆங்கிலத்தில் முசபயனயஅ (உச்சகட்ட காமானுபவம்) என்ற வார்த்தை உண்டு. தமிழில் இல்லை. என் நாடக பாத்திரம் இது விஷயமாகப் பேசுகிறபோது ஆங்கில வார்த்தையையே உபயோகித்துவிட்டேன். தமிழனுக்கு முசபயனயஅ வாராதோ?” என்கிறார் ஒரு பெண் எழுத்தாளர். உச்சகட்ட அனுபவம், ‘தமிழன்’ என்பதில் உள்ள ஆண்பால் பிரகாரம், ஆண்களின் பிரச்சனை அல்ல பெண்களின் பிரச்சனையே என்ற, காமவியல் நூனம் பற்றிய இந்தச் சங்கதி ஒருபுறம் இருக்கட்டும். தமிழில் யினநன்றை-க்கு வார்த்தை இல்லை எனவே, தமிழனுக்கு யினநன்றை கிடையாது என்ற முடிவுக்கும் மேற்படி மேதைகள் வரக்கூடும். இத்தகையவர்கள், மருத்துவத்துறைக்குப் போய்விடக்கூடாதே என்பது என் பிரார்த்தனை. மேலும் ஒன்று சொல்லலாம். ஐப்பானியமொழியில், ‘மனிதத்வம்’ என்ற பதம்தான் உண்டு என்றும் ‘மனிதன்’ என்பதுக்கு வார்த்தை கிடை யாது என்றும், எங்கோ படித்திருக்கிறேன். எனவே ஐப்பானில் மனிதர்களே இல்லை! எஸ்கிமோக்கள், தங்களது இனத்தை ‘மனிதர்கள்’ என்று தங்கள் மொழியில் குறிப்பிடுகிறார்கள். எனவே, உலகிலுள் மற்ற மனித இனத்தவர் யாரும் மனிதர்கள்லை! தமிழில் எமநநி, ரயபெ இரண்டுக்கும் ‘நூங்கு’ என்ற ஒரே

வார்த்தை இருக்கிறது. ஆகவே தூக்கம் வந்தால் உத்தரத்தில் கயிற்றைக் கட்டித் தூக்குப்போட்டுக்கொள்வது தமிழர் வழக்கம்! இந்தத் திசையில் ஒடுக்கிறது, புரட்சிகரமான நமது நவீன எழுத்தாளர்களின் முளைகளிலிருந்து கிளம்பும் ஆராய்ச்சிப் பிரவாகம். ஒரு சுப்ரமணிய பாரதியின் அப்பழக்கற்ற தமிழ் மொழிப்பற்று, அவரை உந்திய மனிதப் பண்பு, சுயஉணர்வும் தன்மதிப்பும் அந்று வாழும் சகஜீவர்கள் மீது அவர் கொண்டிருந்த கருணை – இதில் எதுவுமே இன்றைய மேற்படி ரகமான எழுத்தாளர்களிடம் இல்லை. பாரதி, வெறுமே உணர்ச்சிவசப்பட்டு தமிழ் பற்றி ஏதோ எழுதினார் இவர்களுக்கு உள்ள பாஷா ஞான சமுற்றம் அவருக்கு எட்டவில்லை என்றெல்லாம் முடக்குவாதம் பண்ணிவிட முடியாத முதல் தரப் பன்மொழி ஞானம் அவருடையது. இந்த ஸ்ட்சனத்தில், ‘தமிழில் நாடகம் இல்லை. தத்துவம் இல்லை’ என்றெல்லாம் மூலைக்கு ஒரு கூப்பாடு. மனிதப் பண்போ கருணையோ அந்ற உங்களுக்கு, என்ன இருந்தென்ன என்றே, இவர்களை நோக்கி நாம் கேட்க வேண்டியுள்ளது.

ஒரு துறையில் இல்லாத செழிப்புக்கு ஈடுகட்டுகிற வேறுவகை உக்கிரங்கள், ஒரொரு சமூகங்களில் இருக்கவே செய்கின்றன. நாடகம், சிற்பம் போன்றவை முஸ்லீம் கலாசாரத்தில் இல்லை. ஜப்பானில் தத்துவச் சிந்தனை கிடையாது. ஆனால், முஸ்லீம்கள் அற்புதமான கட்டடக் கலையையும் ஜப்பானியர்கள் இயற்கையுடன் இணைந்து இன்றும் அற்புத நவீன வடிவில் அமைந்துள்ள ஒரு தியான வாழ்வு முறையையும் சாதித்தவர்கள்.

இறுதியாக ஒரு வார்த்தை. ரமணருடன் சம்பாதித்த நிகழ்ச்சியை நினைவு கூர்ந்த புராபஸர் எஸ்.கவாமிநாதன் (வாந ஊழுடநங்கள் நிறுவனத்தின் எடிட்டராக அவர் இருந்தபோது, 1972-ல்), என்னிடம் கூறியது இது: “ரமணர், தமிழ்மொழியை ஒரு ஆண்மீகமொழி என்று கூறுகிறார். இதற்கு அவர் எடுத்துக்காட்டிய வற்றுள் முக்கியமான உதாரணம், சமஸ்கிருதம் உட்பட அவர் அறிந்த வேறுமொழிகளில் இல்லாத உதாரணம். ‘உள்ளல்’ என்ற வார்த்தை. ‘உள்’ என்றால் இரு. டிந் என்ற வகைப் பொருள் தரும். ‘உண்மை’ என்பதன் தாதுவம் இதுதான். ‘உள்’ என்ற விளைச் சொல்லுக்கு நிகழ்கால வடிவம் மட்டுமே உண்டு ஏக்கால வடிவம் மட்டுமே உண்டு. ‘உள்ளினான்’, ‘உள்ளங்வான்’ என்ற வடிவங்கள் இல்லை. அதாவது ‘இருப்பு’ டிநைபெ என்பது நிகழ்காலநிலை மட்டுமே. எத்தகைய ஆழ்ந்த மனோபாவங்களிலிருந்து தமிழ் மொழி தழைத்திருக்க வேண்டும் என, ரமணர் வியப்படைந்து இதைக் கூறியிருக்கிறார்.” “உள்ளல்” என்ற வார்த்தையின் பரிமாண விவேசத்தை, ரமணர் இயற்றிய ‘உள்ளது நாற்பது’ என்ற செய்யுள் வடிவான ஆண்ம விசார நூலிலும் அவர் கொண்டு வந்துள்ளார் என்பது. மேற்படி விபரத்தை உறுதிப்படுத்தும்.

(படிமம். 1981)

பதிப்பக அலமாரி – நந்தினை

பதிப்பகம் தொகுப்பாசிரியர்: கால சுப்ரமணியம்

நன்றி: மலைகள்.காம்:அழியாச்சுடர்கள்

சிற்தித்துப்பார்!

வேலணையூர் லிங்கா

மலர்கின்ற

ழக்கள் எப்பொழுதும் ...

புன்னையோடு இருக்கின்றன .!

பூமியில்

ஒடுகின்ற நதிகளும்..

சிரித்த முகத்தோடு

நகருகின்றன !

ஆடும் அலைகளும்..

அதன் நுரைகளும்..

கரைமீது தழுவும் போதும்..

கலகலவென சிரிக்கின்றன !

இருட்டில்

உலாவுகின்ற வெண்ணிலாவும்..

புன்னைகையோடு..

ஒளிவீசிச் செல்கின்றது !

காட்டினில்

வசிக்கின்ற மான்களும்..

துள்ளிக் குதித்து...

துன்பத்தை மறந்து ....

துடிப்போடு வாழ்கின்றன::!

நீரில் நீந்துகின்ற மீன்களும்...

நிறம் கொண்ட பறவைகளும்.

உறங்கும் போதும் ..

உண்ணும் போதும்...

எப்பொழுதும் .சிரித்து
மகிழ்கின்றன !!

அறிவியலில் நீந்தும் மனிதா !

உனக்கு மட்டும்..

எப்பொழுதும....

எரிச்சல் எதற்கு.???.பொறாமை
எதற்கு..??

தலைவன் என்ற

ஆணவும்...எதற்கு ?

மனதின் ஆசைகளை
சுருக்கிப்பார் !!

சந்தோசமும்.மகிழ்ச்சியும்

விரிந்து செல்லும்...

மாண்டகதை

கோபி சேகுவேரா

என் கவிதை மாண்டகதை
கட்டாயம்
சொல்லிவிடுகிறேன்.

ஒரு புல்லாங்குழல்
வாங்கியிருந்தேன்.

பித்துநிலையில் அதன்
முச்சு வட்டங்களை
என்னென்னவோ
செய்திருக்கலாம்.

மனம் தாங்காமல்
அதை வெறித்துக்
கொண்டிருக்கிறேன்.
இப்போது என்னிசை
மாண்டகதை
கட்டாயம் சொல்ல
வேண்டுமா என்ன?

அய்யோ பாவம்

என்னைக் கொலை செய்ய
அவள் கடவுள்
உத்திரவிடுகிறார்.
அதற்கு என்னென்ன

திட்டங்கள்

தீர்மானிக்கப்பட்டதோ

நிச்சயம் எனக்கு தெரியாது.

திகைத்து நிற்கும்படியான
திகிலூட்டும் வரிகளை
எழுதச் செய்ய விடுகிறார்.

கைநரம்பை
அறுத்துக்கொண்டு

நள்ளிரவில் காதல்
கவிதைகள் படிக்கச்
சபிக்கிறார்.

நூற்றுக்கணக்கில்
பறவைகளை

மண்டைக்குள் அடைத்து
கூச்சலிடவும் எச்சமிடவும்
கட்டளையிடுகிறார்.

கண்ணீர் பெருக்கியபடி
பிடித்த பாடல்கள் என்னிடம்
சூழ ஏவுகிறார்.

பாவம் அவள் கடவுளுக்குக்
கொலை செய்யவும்
தெரியாது போல.

ஒரு துளி..

ஒரு துளி கடல்

எங்கேனும் இருக்கலாம்

எனக்காக.....

ஒரு துளி மழை

எங்கேனும் பெய்யலாம்

எனக்காக.....

ஒரு துளி நிலம்

எங்கேனும் அமையலாம்

எனக்காக.....

ஒரு துளி பார்வை

எங்கேனும் தெரியலாம்

எனக்காக.....

ஒரு துளி காதல்

எங்கேனும் பகிரலாம்

எனக்காக.....

ஒரு துளி வாழ்க்கை

வாழ்த்தானே வேண்டும்

எதற்காக.....

நமக்காக மட்டுமே.

”இவல்” ஹரிஹரன்,

உன்னால் விடியும்

சோகங்கள் சொந்தமாகலாம்
கஷ்டங்கள் நாளையாகலாம்
தோல்விகள் தோரணமாகலாம்
துன்பங்கள் தொடர்ச்சியாகலாம்

எங்கும் -எப்போதும்
சோர்ந்து போகாதே
உன்னால் விடியும்

கும்பகோணம்
நெளவாத் கான் .வி
அபுதாபி

பிரியமே பிரியாதிரு

சின்ன சின்ன மனஸ்தாபங்கள்
தென்றலை போல தீண்டி விட்டு
செல்லுமடி
இதயத்தினுள் தப்பி தவறி கூட
கோபம் விளைந்து விட கூடாது
என் செல்லமே
என் அன்பின் அன்பே
உயிரின் உயிரே
புரிந்து கொள்
சில சந்தர்ப்பங்கள் காட்சி
பிழையாய் அமைந்து விட்ட
போதும்
விட்டு கொடுத்து
வாழ்ந்திடுவோம்
எந்த குழ்நிலையிலும்
ஏன் பிரியமே நீ பிரியாதிரு

நான்

மழைக்கால ஈசல் போல
சுற்றி சுழலுகின்றன எழுத்துகள்
ரீங்காரமிடும் ஒசையில்
ஒவ்வொன்றாய் பிடித்துப்
போடுகிறேன்

நெல்லிக்கனி எண்ணும்
சிறுவனாய்

சிறு சிறு சரமாக கோர்க்கிறேன்
மாலை தொடுக்க
முயற்சிக்கிறேன்

எழுத்து மலர்கள் சிதறுகின்றன
ஒன்றும் வகைப்படவில்லை
ஒழுங்கற்று சிதறுகின்றன
மனல் சிற்பமாய் சிதறுகிறது
அடுக்கி கோர்த்த
எழுத்தோவியம்

கவிஞரா, எழுத்தாளனா
தகவல் கூறும் கட்டியக்காரனா
குழம்பும் மனம் பார்த்து
கேலி கும்மியடிக்கின்றன
தன்னை உதிர்த்துக் கொண்ட
எழுத்துகள்
கவிப்பாதையில் செல்லும்
எழுத்து கோர்ப்பவனை பார்த்து
பரிகசிக்கும் எழுத்துகள்
அதை பார்த்து தவிக்கும்
தகவல் கட்டியக்காரனின்
கனவில் குறுநகை புரிகிறாள்
என்னுடைய எழுத்து காதலி...

ஸ்ரீ நெல்லை ரவீந்திரன்

சொல்

சொல்

என்ற ஆசைகளை

நில்

என்று

தடை போட்டால்

சொல் எங்கே

சுவை எங்கே?

வினாத் தொடுத்து

விடைதேடி

இதயம் அலைய

செல்

என்றது

காலம்

இடம் பொருள் பலம்

உண்ணோடு

எனச் சிரித்தபடியே..

மணிமேகலை கைலைவாசன்

வாழ்க்கை

முற்றுப் புள்ளி

வைக்க விரும்பாது

மனிதன்

எழுதத் தொடங்கிய

அழகிய கவிதை

வாழ்க்கை

அவ்வப்போது

எழுத்துப்பிழைகள்

தவறான உச்சரிப்பு

தெளிவான புரிதலின்மை

இருந்தாலும்

ரசித்தபடியே

நகரும்

தொடர் கவிதை.

நான்

தினமும் கிழித்துப் போட்ட
கடதாசிகளை
குவித்துப் போட்டு
“என்ன இது“
என்று முறைத்தாள்.
நாட்காட்டியிலிருந்து...
மெல்லச் சொன்னேன்.
“ம்“
வெறும் குப்பை.
வீட்டை அடைத்து இருக்கிறதே“
கோபமோ?
எப்படிச் சொல்ல முடியும்..?
அவை
என் மூளை,
அவை என் நரம்புகள்,
அவை
என் குடுதி.
அவை என்
உயிர்...
இன்னும்..இன்னும்
இழந்து போன என் வாழ்வை
நினைவுறுத்தும்
வாழ்வியற் கவிதைகள்.
சொல்லவே இல்லை அவங்க்கு.
மூல்லைஅழுதன்

சன்னலின்
விளிம்பில்
அதிகாலைக்குருவி
வந்தமர்ந்தது வழைம
போலவே...

எங்கள் வீட்டுக்
குட்டிப்பூணையும்
ஏதோ பேசியது..
என் கவலையெல்லாம்
முறங்கத்துப் புல்லின் மது
வந்தமர்ந்து அழுத்தும்
பளித்துளியின்
வக்கிரம் மீதே இருந்தது: